
Милена Марковић

НАХОД СИМЕОН

драма

ВРТ ЉУБАВИ

*Оишиао сам у Врѝ Љубави.
И видех иѝио нисам видео:
Каѝелу једну у средини,
Где сам се некад иѝрао.*

*И враѝнице јој заѝворене,
Не чини, над њима ѝише:
Па се окренух Врѝу Љубави,
Где се слаѝко цвеће њише,*

*И видех да је ѝрובהа ѝун,
Камења ѝробноѝ умесѝио цвећа;
И Свеѝѝеник у црном радосѝи ми везује
Трном,
И венац ѝаѝиње ѝлеѝе за моје жудње свеѝи.*

Виљем Блејк

Милена Марковић је рођена 9. априла 1974. у Земуну. Завршила основну школу и гимназију у Београду. Дипломирала на Факултету драмских уметности одсек драматургија, са драмом *Павиљони, или куда идем, одакле долазим и шта има за вечеру* 1998. године.

У априлу 2001 године у Београду премијерно је изведена представа *Павиљони* у Југословенском драмском позоришту у режији Алисе Стојановић. У јуну 2001. године у Народном позоришту у Скопљу иста представа је изведена у режији Срђана Јанићијевића. Децембра 2001. добија специјалну награду за драму *Павиљони* у бечком театру m.b.h. У јуну 2002. године Јака Иванц у Љубљанској Драми дипломира позоришну режију са текстом “Павиљони”. У октобра 2002. је премијера истог текста у бечком театру m.b.h. у режији Зијаха Соколовића.

Збирку песама *Пас који је појо сунце* издаје Флавио Ригонат у априлу 2001. године у Београду. Збирка песама је имала три издања.

Са драмом *Боџ нас погледао –Шине* учествовала у летњој резиденцији Royal Court Theatre у Лондону јул-август 2002 године. *Шине* су имале премијеру у Београду, у новембру исте године у Југословенском драмском позоришту, режија Слободан Унковски. У мају 2003. године иста драма је изведена у пољском граду Познану у режији Рафал Сабаре.

У Стокхолму у новембру 2002. учествовала са збирком песама у јавном читању у Royal dramatic theatre. Очекује се шведско издање те збирке песама.

У октобру 2003. изашла друга збирка песама под називом *Истїина има йѣрање*. Издавач ЛОМ Флавио Ригонат.

У јуну 2004. драма *Шине* учествује на фестивалу Стеријино позорје у Новом Саду, режија Рафал Сабара. И добија специјалну награду за текст.

Крајем јуна 2004. драма *Шине* у извођењу Југословенског драмског позоришта учествује на фестивалу нове драме у Weisbadenu. Драма *Шине* је објављена у немачком позоришном часопису Theater Heute.

У септембру 2004. учествовала у размени нордијских и балканских земаља у пројекту SWITCH - читање поезије у Стоколму, и у Гетеборгу.

Током децембра и јануара 2004, 2005. писала сценарио и учествовала у снимању документарног филма *Рударска ојѣра* у граду Бору, режија Олег Новковић.

11. фебруара 2005. је изведен део нове драме *Шума блистїа* у позоришту SCHAUSPIELHAUS ZURICH .

У новембру, 2005. премијера драме *Шине* у Ахену, Немачка.

У октобру 2005. добила награду за драмско стваралаштво “Борислав Михајловић Михиз” поводом драме *Брод за луїке*.

У мају 2006. изведена драма *Наход Симеон* у режији Томија Јанежића, у Српском Народном позоришту.

У јуну 2006. изведена драма *Брод за луїке* у режији Слободана Унковског у Југословенском драмском позоришту.

У јуну 2007. добија Стеријину награду за најбољи текст (*Наход Симеон*). Представа добија скоро све награде на Стеријиним позорју.

По сценарију Милене Марковић снимљен је филм *Суїѣра ујуїѣро* у режији Олега Новковића, продукција Zillion film, Београд. Добија награде за сценарио у Александрији, Минску и Врњачкој Бањи.

У септембру 2007. године изашла је књига песама *Црна Кашика*, Лом, Београд.

Очекује се премијера драме *Шума блистїа* у позоришту Атеље 212 у Београду, режија Томи Јанежич 2008. године.

Милена МАРКОВИЋ

НАХОД СИМЕОН

драма

ЛИКОВИ

МАЈКА, курва што је оставила дете

НАХОД СИМЕОН, копиле

ЈОВАН, тужни калуђер

МИЛУН, калуђер који се бори са демонима

ОЦА, старешина манастира

ХОР КАЛУЂЕРА

ЦИГАНКА, дојиља

ТРБУЉА, газдарица у селу

МУЖ, Трбуљин муж, некад мушко

ТАКО, девојчица која хоће у велики свет

УДОВИЦА, која је била у великом свету

ХОР УДОВИЧИНИХ ПРАТИЉА

БРАТ, од Тако

РАДНИЦИ НА ПУМПИ

ЦИГАНИ

ПУШТЕН НИЗ ВОДУ

ПРВА СЛИКА

Обала реке, шум мошора, њовици.

Свејла аушоуџија у даљини.

Млада жена ѓура корџу са бебом ноџом лево – десно и иѓра око корџе.

Неѓде ѓролазе мошори.

Сонѓ “Усѓаванка”.

МАМА: Ја сам јахала ову звер на точковима
 Јахала сам данима
 Јахала сам ноћима
 Све ме ово боли и ово и ово
 По леђима су ме пржиле оне
 А доле ме пржила звер ова на точковима
 На два точка ова звер
 То није коњ да има срце
 Топли коњ
 Топла је и звер на два точка
 И она је топла
 Река је хладна
 Рибе су голе у води
 И рибе не једу
 Децу
 И звезде се смеју на
 Децу
 И коњи газе на децу
 Кад деца не гледају где иду
 Ја сам јахала
 Јахала сам данима
 Ноћима сам јахала
 Полетела сам знаш
 Видела сам мале куће
 Мале људе
 Мале жене
 Беле чаршафе како се суше
 Мој је црвен као цвет
 Црвен сине као цвет
 Ја на њему летим
 Лети лети као птица

Пливај пливај као риба
 Гризи гризи као кер
 Кољи кољи као вук
 Када пржи небо
 Неко ти пљуне на леђа ти пљуне
 Баш те брига
 Онда прође
 Ја ћу да одем негде
 Па ћу да те нађем
 Пливај пливај рибице
 Спавај рибице

Девојка сџавља корџу у реку.

ДРУГА СЛИКА

Обала реке, монаси боси њецају, ноге им у води.

Врућина, ња им је гадно, сџално бућкају главу у воду.

МИЛУН: Има ли шта да се попије...

ЈОВАН: Има, има ал нема за тебе...

МИЛУН: А за тебе јел има...

ЈОВАН: За мене и има и нема...

МИЛУН: Сад да ме убијеш не знам шта си реко...

ЈОВАН: Видиш брате мили ако не дам теби, има, ако ти дам, нема, ако поделимо, мало је па нема, ако проспем јел сам доста попио онда опет нема, ако попијем све опет ми није доста јел би попио, јој реку би попио и рибе би попио и све би остале рибице у ове крње би застале ...

МИЛУН: А јел би попио муљ брате Јоване и бицикл онај доле и ону флашу и оно тамо не знам шта је..

ЈОВАН: А на бицикл би сео, па би се одвезо...

МИЛУН: Где богати...

ЈОВАН: На вашар...

МИЛУН: Да гледам циганчице и ја би пошао. Али не смем, волим младо па сам зато страда. Не идем ја нигде.

ЈОВАН: Мене мучи стомак.

МИЛУН: Изела те злоба и завист.

ЈОВАН: Јесте...

Милун узме бокал.

МИЛУН: Нећу да ти дам да попијеш.

ЈОВАН: Дај ђаволе.

МИЛУН: Нећу, има да проспем.

ЈОВАН: Нећеш.

Рву се калуђери. Чује се дечји ѓлач слабаини. Они сћану ѓа се крсїе.

МИЛУН: Немој ме кушати мој Бого, немам ја мале деце мој Бого, немој ме кушати и нека то буде птица крешталица, ово је пусто место...

Тишина, ѓлач се и даље чује.

ЈОВАН: То мене мој мали син зове.

МИЛУН: Ракија је зло, причам ја, мени нико не верује, причам ја да се пије док једеш, а под сунцем да пијеш на празан стомак, не иде...

Плач све јачи.

Јован иде у воду.

ЈОВАН: Долазим сине, нисам те много гледао, долазим сине, радио сам читав дан, долазим сине, нисам ти волео мајку, долазим сине, ваљда си читав на небу, да те види отац лепог и читавог, а не онако како си био изгорео, и мајка ти изгорела, сине, нисам добро направио кућу, сине, лако је горела та кућа, ево ме идем.

МИЛУН: Сачувај боже и спаси,

(Понавља)

Нисам грешио читавих петнаест дугих година, нисам грешио и онда да чујем плач из воде. Овде на овом месту може да се чују само птице, зато ја овде долазим. Овде смо само ми и разне животиње. Ово није животиња, ово је људско дете богами, од једно три месеца и дере се, здраво дете, дере се, гладно, чује се са воде.

Јован у води носи бебу, Милун иде ѓрема њему.

ЈОВАН: Чудо...

МИЛУН: Право дете...

ЈОВАН: Моје...

МИЛУН: Није твоје будало, то је бацила чедоморка нека, брате мили, будало, бацила га нека мачкетина, Боже опрости, како је леп...

ЈОВАН: Мој!

МИЛУН: Мушкић!

ЈОВАН: Богу хвала, мој мушкић!

МИЛУН: Богу хвала на лепоти!

ЈОВАН: Мој, мој, нећу да га дам!

Милун узима дејте и удара Јована.

МИЛУН: Није твој и није чудо, бацила га жена горе, тамо где су онај камп и она кафана и она варош где имају и кафану стриптиз и где су они што возе моторе, што бацају ђубре у поток и флаше и серу поред пута, то је одатле бацила нека...

ЈОВАН: Лажеш, псето...

Јован га брине за ногу, Милун га шутира.

МИЛУН: Богу хвала што је прав и здрав и што гледа на очи и што дише на нос и што једе на уста, богу хвала на копаљцу поноситом, богу хвала на лепоти, богу хвала што је мушко.

Појије ракије.

СВЕТА КУЋА

ТРЕЋА СЛИКА

Калуђери окуљени око колевке, ѿлач слабашиан.

ОЦА: Преповијен, чист, намазан, плаче и даље, не могу да слушам то срце ми се цепа.

ЈОВАН: Хоће да сиса, знам ја, ја сам имао децу.

МИЛУН: И ја сам имао децу, далеко им лепа кућа, имам их још увек, ћерку, она је пила кравље млеко, она крава што је родила, била болесна па није имала млеко, овај неће да пије, а не мош да га натераш сад, оно не схвата да ће да цркне ако не пије млека богами, надојила га нека курва па се навико...

ОЦА: Не суди. Овај пут те нисам чуо шта си реко, није нико овде данас читав следећи пут кад будеш судио, ја ћу да ти судим...

- ЈОВАН: Хоће да сиса...
- ОЦА: Како то да решимо. Ја не могу да му помогнем...
- Смеју се сви.*
- ЈОВАН: Да знаш да не можеш Оцо...
- ЈОВАН: Да доведемо жену неку која има млеко...
- ОЦА: Хоће неко то да ради да доји туђе дете...
- ЈОВАН: Хоће, хоће што да неће. Хоће за паре...
- ОЦА: Јесте, има и то...
- МИЛУН: Никако жену.
- ОЦА: Шта да се ради?
- МИЛУН: Нек трпи па ће да пије од краве оне су боље него жене може и да се једу после...
- ОЦА: Ти нећеш да доведемо жену, јер си нечистих мисли, нећу ја тебе да слушам...
- ЈОВАН: Не могу да слушам...
- ОЦА: Не могу ни ја сине. Не знам како се то ради, ко се то зове.
- ЈОВАН: Циганке, оне што су пред капијом, има једна, има бебу...
- ОЦА: Она нема ни шеснаест...
- МИЛУН: Има четрнаест.
- ОЦА: Ти си још ту, сине, а мени гадно да те гледам, боже ме опрости.

ЧЕТВРТА СЛИКА

*Циџанка стијоји њред калуђерима и измуза се у шерџу.
Милун се моли, клечи.*

- ЦИГАНКА: Јел имам ја млека? Ја јел имам млека... Пола болнице сам хранила оне тамо.
- ОЦА: А где ти је твоје дете?
- ЦИГАНКА: Које?
- ОЦА: Колк'о деце имаш?
- ЦИГАНКА: Четри. Пет имам и ову, Дацу сам заборавила, отишла...
- ОЦА: Колко година имаш?

- ЦИГАНКА: Колко ти треба?
 ОЦА: Ајде, ајде, јел пијеш ти?
 ЦИГАНКА: Може, један сок од малине, куповни...
 ОЦА: Мораш да пијеш и да једеш кад дојиш толку децу.
 ЦИГАНКА: Може...
 ОЦА: Мршава си јако...
 ЦИГАНКА: Хоћеш ти да ја дам детету сису или сам ја дошла у милицију, нећу ја свашта да ти трпим овде, имам ја своја права.
 ОЦА: Имаш.
 ЦИГАНКА: Дај га вамо.

*Гасе се светила. Калуђери се моле и њишу ѓлавама у ритму њесме.
 Сонџ “Млеко шече”.*

- ЦИГАНКА: Ја имам своје деце
 Имам и туђе деце
 Све сам их хранила на сису
 Не знам само одакле
 Млеко тече
 Сва сам кост и кожа
 Стално једем паприкаше
 Без меса
 Овај ме пита јел пијем
 Пијем кад има шта има
 Највише волим да пијем
 Какао
 Једном сам пила дао ми
 Милицајац
 Али ми је још нешто ставио у уста
 Па ми био горак
 Какао
 Тетка каже да је то пиће безвезе
 А мени се баш свиђа
 Какао
 И кад би отишла у рај
 Тамо би стално тражила
 Какао
 Једном ми мој отишао и доно ми
 Хладан какао
 Али изболи га поред ауто пута
 И просуо се

Какао
Није био крив он
Крив био онај други
Сад би баш попила
какао

Милун долази и доноси јој какао.

Деће заспало, она њије.

ЦИГАНКА: Шта је?

МИЛУН: Што би ја да се родим, сад и да те сисам...

ЦИГАНКА: Од тога ће ти падне брада...

МИЛУН: Много ти знаш...

ЦИГАНКА: Макни ми се тамо да уживам...

ПЕТА СЛИКА

ЈОВАН И ОЦА

ЈОВАН: Оцо, сад су јој ту и браћа и сестре и тетке, ајде што су ту него узели свеће, продају на пијаци освештене свеће и спавају по клупама и ложе ватру испред олтара, ложе ватру, кажу хладно и једна прала косу у светој водици. Стално перу те жене косу, много воле косу и боје је у нешто, сва црвена водица...

ОЦА: То је доста незгодно.

ЈОВАН: И деца ми се плазе стално...

ОЦА: Није то ништа. Јеси видо како се овај мали смеје и зуб му расте?

ЈОВАН: Мене нико не поштује. И та деца, то су ђаволи, пијани од раног јутра дувају бронзу. И не поштују, ништа не поштују..

ОЦА: Ево ја те поштујем...

Оца пере Јовану ноге, Јован плаче.

ЈОВАН: Немојте... Сад ми жао што сам ружно причо. Јесам ја много лош човек.

ОЦА: Ти си бољи човек од свих. Ти си Јован, ти си благородан.

За њо време Циџанку избацују калуђери, износе је испред кайије бацају и стиоје њед кайијом.

Сонџ “Плакаће му мајка”.

ЦИГАНКА: Ти си ме избацио ко кера
 Да те буде срамота
 Ти да ми кажеш да сам крала
 А имаш толко ствари
 Које ти не требају
 Шта ће ти то све
 Мени требају
 То мало дете порасло од мене
 Ја сам га волела
 Плакаћу за њим
 Очи ћу да исплачем за њим
 Јер ће да буде гадан
 Много гадан
 Многа ће жена за њим да плаче
 И мајка ће да му плаче
 Најстрашније

Пљуне на кайију.

ШЕСТА СЛИКА

Весели калуђери раде и њевају.

Песма “Калуђерска”.

КАЛУЂЕРИ: Ја кад оплевим сунце ми се смеје
 Кад заложим пахуља ме греје
 Кад посадим кишица ме гаси
 Када падне ноћ боже мене спаси
(Излази један исћред осћалих и њева)
 Милун је волео да поједе пуно и пио је док је јео
 Јован је волео само да пије и пити није смео
 Јован је волео да слуша песме оне тужне
 Милун је волео да слуша песме оне ружне

ЈОВАН: Откад нађо Симу Симеона, живим ја за њега...

МИЛУН : Откад нађо Симу Симеона, учим га ја све што знам...

ЈОВАН: Сима је златан дечко, коса му је лепа и очи су му лепе и добар је дечак и смеје се лепо и хоће да послуша и сви му се радују...

МИЛУН: И Сима се свему радује и буби и лептиру, Сима Симеон...

КАЛУЂЕРИ: И са непуних годину пола тепсије
 Гибанице
 И са непуне две десет сарми
 (*Један излази испред осталих*)
 Једанаесту му нисам дао
 Да поједе
 (*Сви*)
 Сима Симеон
 И после се попне на крушку
 И све крушке са врха поједе
 Ове доле донесе нама
 Да правимо ракију
 И све шљиве поједе са врха
 Оне зелене
 И не поквари стомак
 И грозђе легне па га једе устима
 Непрскано грозђе устима га једе
 И пије из потока
 Сима Симеон
 И плива ко риба
 Сима Симеон
 И пева ко птиче Сима Симеун
 Не да да му сечемо косу
 Сима Симеон
 Не да косу
 А браде нема Сима Симеон
 Не
 Леп је ко девојка Сима Симеон
 Јој

СЕДМА СЛИКА

Симеон са Ситарим Оцом љуштии кромѿир.

СИМЕОН: А како је то човека Бог направио на своју слику?

ОЦА: Лепо, много скидаш кору, седај доле и ради, види га...

СИМЕОН: А онда јел личи Бог на мене...

ОЦА: Личи, Боже опрости...

Смеје се Оца.

- СИМЕОН: А на тебе јел личи..
- ОЦА: Личи, боже ме сачувај.
- СИМЕОН: А јесам ја леп?
- ОЦА: Шта те море брига јеси леп, љушти кромпир.
- СИМЕОН: Јесам леп, ил нисам...
- ОЦА: Богами си ти подивљо јел си много јео, од сутра само леб и вода...
- СИМЕОН: А види, види, јесам леп.
- ОЦА: Само вода, ако не ољуштиш кромпир.
- СИМЕОН: Јели Оцо, ти си главни овде...
- ОЦА: Нисам сине...
- СИМЕОН: Јеси богами.
- ОЦА: Нема овде главни.
- СИМЕОН: Јеси главни си, што онда љуштиш кромпир, што си главни.
- ОЦА: Јеси ти глуп Симо Симеоне чедо моје.

БУЂЕЊЕ ЂАВОЛА

ОСМА СЛИКА

Симеон и Јован.

На обали реке, Јован чучи и ђледа доле. Симеон шејџа мокар, окуџао се.

- СИМЕОН: Шта радиш ту.
- ЈОВАН: Ево, гледа ме сунце а ја гледам рибе и тако мало да видим шта раде рибе.
- СИМЕОН: Ја сам се окупао...
- ЈОВАН: Видим сине.
- СИМЕОН: Лепо је, лепо, како је лепо, кад се купаш овде и све се види до доле.
- ЈОВАН: Види се све и одавде.

- СИМЕОН: Сунце пржи...
- ЈОВАН: Мени баш прија за моје старе кости...
- СИМЕОН: Е ја сам се окупао.
- ЈОВАН: Ја нисам.
- СИМЕОН: Што се не окупаш мало да се охладиш види како је лепо...
- ЈОВАН: Нисам добио благослов за купање...
- СИМЕОН: Па ко те пита.
- ЈОВАН: Он.
- СИМЕОН: Па шта ту чучиш?
- ЈОВАН: Гледам мало шта раде рибе..
- СИМЕОН: Погледај мало боље.
- ЈОВАН: Ево сакрила ми се она, па је не видим...

Гурне га Симеон.

- СИМЕОН: Опростиће Бог, пао си.
- ЈОВАН: Јес, вала, гурнуо си ме, ниси намерно.

Ужива у води.

- СИМЕОН: Јесам намерно.

Симеон се смеје.

Калуђери га ојколе и он клекне да се моли али не може да њресџане да се смеје.

- СИМЕОН: Јесам га гурнуо, намерно сам га гурнуо, није он крив, ја сам крив, али да је уживао, уживао је.
- МИЛУН: Копилане један, ко зна чију крв ти имаш шта се смејеш на коленима се смејеш, ја би са тобом другачије сад, да ти се смири крв, тако би ја с тобом, можда мало да ти пустим ту крв, ко си ти да гураш у воду.

Симеон му се смеје.

Оца се истио смеје.

Калуђери окуљени око Оце.

- ОЦА: Па добро, добро, гурнуо га у воду. Мало се порадовао Јован, сад ће мало да пати, тако ти је то, добро је добро је, види га како се смеје, проћи ће га то, расте он Сима Симеон, није он крив што је такав жив. Радује мене он. Дobar је дечак. Види како се смеје, радује се, добро је то.

- КАЛУЂЕРИ: Што га држиш овде непокорног...
- ОЦА: Радује ми старо срце...
- КАЛУЂЕРИ: Он треба да оде, шта је овде појео, појео је, да иде и да нађе неки посао, смеје се у очи, хола као да је једини под сунцем, чешља се ко женско, игра уз музику у глави што му је, тежак рад на пољима и да се ожени, то је њему а не да се моли.
- ОЦА: Он је само радостан Сима Симеон...
- КАЛУЂЕРИ: Ми смо сви деца његова а ти немаш своје деце туђу децу лошу присвајаш...
- ОЦА: Покажите му како треба и он ће да уради, такав је Сима Симеон...
- КАЛУЂЕРИ: Није он како треба и неће бити како треба, грехови родитељски се у њему виде...
- ОЦА: Откуд ми то знамо, ми не знамо то...

ДЕВЕТА СЛИКА

Симеон на обали реке. Сѣији љо.

Сонѣ "Сирочѣ".

- СИМЕОН: Никад ме није миловала мајка
 Никад ме није миловала сестра
 Немам другарицу
 Имао сам јагње једно
 Порасло у овцу
 Сад ме гледа глупо
 Имао сам јаре
 Порасло у козу
 Уватило ногу
 Упало у бунар
 Надула се коза испале јој очи
 А на брке ватало се иње
 То је иње било лепо ладно
 Ту сам је пољубио
 Ту моју козу
 Ништа што је ружно није лепо
 Лажу да је лепо
 Вода је лепа

Снег је леп
Колачи су леви
Лажу да сам ја леп
Зашто ме није миловала мајка
Зашто ме није миловала сестра
Зашто немам другарицу
Зашто ми је јагње порасло
Сад ме гледа глупо
И где ми је другарица
И где ми је сестра
И где ми је мајка
И шта то имају оне што ја немам
И што ми нико не каже
Што су то оне горе од нас
Зато што порасту
И гледају глупо
И падну у бунар
И надују се
И излазе из њих кржаве лопте
И зато што их једемо
Где су те жене
И да ли су меке
Волео бих да видим
Да ли су меке те жене
Да ли су лепе те жене
Да ли су као ја

Милун га види болог како седи поред реке.

МИЛУН: Облачи нешто.

СИМЕОН: Гледај ме мало.

МИЛУН: Облачи нешто.

СИМЕОН: Нико ме не гледа ових дана, сви окрећу главу, а мене пече срце и боли ме стомак и знојим се стално, мислим да ћу да умрем.

МИЛУН: Ђаво је ушао у тебе, копилане...

СИМЕОН: Умрећу, а нико ме није волео.

МИЛУН: Рогати те воли зато те пече тако.

СИМЕОН: Ти знаш о њему.

МИЛУН: Знам, опрости ми.

Клекне њред Симеона.

Пољуби му ноџу. Симеон му даје и друџу да љуби.

СИМЕОН: Јер су жене овако ко ја...

МИЛУН: Не. Ти си лепши.

СИМЕОН: Јеси ти њих гледао...

МИЛУН: Јесам богами.

СИМЕОН: Како си их гледао.

МИЛУН: Ја сам свирао музику знаш...

СИМЕОН: Шта си свирао?

Чује се звук хармонике.

МИЛУН: Нећу да ти кажем. Кад кажем како се зове тај инструмент почне душа да ми плаче. За ђаволом ми плаче душа. Ђаво је унутра у том инструменту. Стално ме је звао да дођем код њега, више пута сам био. Бацио сам је и спалио. Свирао сам добро, долазиле су код мене па коју ја хоћу узем коју нећу дам једном што ме пратио. Неке су плакале кажу хоћу тебе нећу тог што иде са тобом али ја кажем курво кад си дошла да добијеш то по што си дошла...

СИМЕОН: Узмеш.

МИЛУН: Да.

СИМЕОН: Како узмеш?

МИЛУН: Не питај...

СИМЕОН: Покажи како узмеш?

МИЛУН: Пољубим, загрлим...

СИМЕОН: Покажи.

Милун ѓрли и љуби Симеона.

Симеон ѡушѡа, ѡушѡа ѡа ѓа ѓурне.

Милун ѓа и даље ѓрли, Симеон ѓа удари.

Милун му ѓура ѓлаву међу своје међуножје, Симеон се смеје. Милун ѓа љуби доле, Симеону је лејо. Симеон крикне. Милун се одвоји.

Милун урла и удара ѓлавом ѡо ѡоду.

ДЕСЕТА СЛИКА

СИМЕОН: Хоћу да умрем, Оцо..

ОЦА: Кажи сине, шта ти је на души.

Исїовесїї Сима Симеона:

СИМЕОН: Ја од кад сам био мали
Имао сам звонце своје
И кад сам био тужан
Хватао сам се за звонце
И једном кад сам ишао преко ливаде
И упао у замку
Уватио сам се за звонце
И једном кад сам био сам
Држао сам звонце тако јако
Пошле су ми сузе на очи
И једном ми је нека баба рекла
Сине имаш га
Свака ти част
Не знам како је видела
Моје звонце
Моје звонце
Ту је кад сам сам
Увек се са њим играм
Причам му приче
Оно путује тамо где ја не смем
Моје звонце
Некад је никакво а некад баш је моћно
Моје звонце
Оно је веће од мене
Моје звонце
Оно ми пева
Моје звонце
Оно ми прича
Моје звонце
Једном кад сам био сам
Држо сам га
И било је лепо
Са њим
Једном кад сам био сам

Помогло је
Звонце
И хиљаду пута после тога
Ту је било звонце
Да ми да светлост
Мени је мој Бог
Моје звонце
Моје звонце

Чује се Милуново урлање на све сѝране.

ОЦА: Е мој сине, ниси ти за манастир. Научио си да радиш, добар си момак. Мораш да идеш да спознаш тајну. То је света тајна, то између мушкарца и жене. Не плачи и немој да ми прилазиш. Морам да те не гледам, много сам те заволео тебе грешног и нећу да знам шта ће са тобом да буде, нећу да те гледам да ти видим леђа док идеш нећу да те благословим теби то не треба. Иди и поживи и постарај се да будеш добар човек.

СИМЕОН: Нико није добар као ти Оцо.

ОЦА: Ја нисам добар сине, ја сам најгори од најгорих, иди остави мене да вежем звер ову у ланце и да је запослим да не риче јалово, да истерам ту звер из зидина ових, истераћу кад ти одеш много си ми зла нанео и мени и месту овом, не плачи ниси ти крив, ја сам крив, ја сам требао сам да те пустим одмах, ниси ти за манастир.

СИМЕОН: Погледај ме Оцо...

ОЦА: Знам те ја добро и знам како изгледаш. Ја сам те хранио и појио и преповијао и Милун те онај хранио и појио и преповијао и овде си трчао и растао...

СИМЕОН: Волиш ли ме оцо...

ОЦА: Волим...

СИМЕОН: Да умрем ако ме не волиш...

ОЦА: Волим ја тебе много, и волим све вас...

СИМЕОН: Јел у мени ђаво?

ОЦА: Ти си млад момак истераћеш ти то.

СВЕТ

ЈЕДАНАЕСТА СЛИКА

*Трбуља седи на њраџу, њуши циџаретџу и њије кафу.
Симеон сџоји исџред ње.*

ТРБУЉА: Шта знаш да радиш?

СИМА: Знам да копам, да малам зидове, да поправим све знам, знам читам и пишем...

ТРБУЉА: Прескочи то читање и писање знам и ја да читам.

СИМА: Знам да возим трактор, кола знам да возим, знам да кувам.

ТРБУЉА: Благо си га теби.

СИМА: Па онако.

ТРБУЉА: Ја имам да ти дам да једеш и то ти је то и имам тамо оно собиче изнад гараже и то ти је то...

СИМА: То ми треба.

ТРБУЉА: Јел умеш да певаш ти?

СИМА: Умем да певам.

ТРБУЉА: Певај док радиш, овде је тишина.

СИМА: Шта да певам?

ТРБУЉА: Јел ти се пиша?

СИМА: Не.

ТРБУЉА: Хоћеш да ме питаш и за пишање да ти дам дозволу, много си ми фин, такви су најгори.

СИМА: Ја нисам много био у свету.

ТРБУЉА: Јел ниси ти неки лудак?

СИМА: Не знам, ја то не могу да кажем...

ТРБУЉА: Ти си из манастира.

СИМА: Не знам ја то не могу да кажем...

Како се узме. Оно, јесам, није да нисам, а не ваља да кажем да јесам, нисам ја за манастир.

ТРБУЉА: Хоћеш да попијеш...

СИМА: Прво послове да завршим.

ТРБУЉА: Дођи после у кућу да попијемо. Ја сам газдарица знаш, а могу да ти будем и пријатељ. Какав ти будеш према мени, знаш, ја ћу према теби још боља, ако будеш неваљатан, ја ћу према теби још гора. Имам човека непокретног, треба ми неко ту да поради ко да је члан фамилије, имаћеш ко да си мој али ако подваљујеш заврнућу ти муда.

СИМА: Може.

Симеон круни кукуруз.

СИМЕОН: Видећеш Оцо, вратићу се ја. Прво ћу да зарадим, па ћу мајку да нађем, па ћу да ти донесем поклоне, ја на пример знам да ти волиш чоколаду Оцо и да поједеш једну коцкицу дневно кад није пост, легнеш увече, ставиш чоколаду под језик и чекаш да се истопи Оцо, купићу ти чоколаду какву ниси јео Оцо. Оцо мој...

Симеон њлаче.

РОЂЕНДАН

ДВАНАЕСТА СЛИКА

Трбуљин сѝан је љрејун фиџурица и бисѝа љолиѝичара, лејоѝ мушкарца са дуѝом косом. Око фиџурица су љоѝаљене свеће.

Муж јој је неѝокреѝан, брбоће сѝално ко да свира љѝрубубу, разне химне.

Њих љѝроје седе за вечером.

ТРБУЉА: Ми смо одлучили да ти данас буде рођендан.

СИМЕОН: Ја немам рођендан, имам само имендан.

МУЖ: Е, сад имаш.

СИМЕОН: Хвала пуно.

МУЖ: Шта би ти хтео у животу да добијеш за рођендан?

СИМЕОН: Ништа. Има нешто што не могу да добијем, морам да заслужим, да нађем. Хоћу мајку да нађем, да знам ко сам и шта сам, хоћу да знам, не други да ми кажу, хоћу ја да знам. И хоћу да јој помогнем тој мојој мајци.

ТРБУЉА: Имам ја изненађење за тебе. Обзиром на рођендан.

МУЖ: Ја немам ништа, нисам мого да одем да купим...

Смеје се.

ТРБУЉА: Шта су твоје жеље?

СИМЕОН: Да упознам љубав, да нађем мајку, да postanем добар човек. Да видим ако сам лош и ако је она лоша да postanемо обоје бољи.

МУЖ: Сад би ти ја показао шта је добар човек, само не могу да устанем...

Смеје се.

ТРБУЉА: Опет ти ту причу. Јебо мајку, ко си шта си, добар човек, шта ти то значи.
Немаш неке идеале, нешто за заједницу, нешто што би урадио да се свет промени, нешто бре за друге, не само за себе. Добар човек. Ниси ти човек бре, ти си штена. Много си леп за човека.

СИМЕОН: Верујем у Господа.

МУЖ: Пиша ми се, да извинеш, лепотице.

Трбуља му додаје киблу.

МУЖ: Извини што то радиш, али ето, не могу да устанем то ти је.

СИМЕОН: Наши смо.

МУЖ: Љуби те чика. Да ниси тако фини још би и нешто било од тебе. Шали се чика, много си добар дечко и поштен.

Муж њлаче.

ТРБУЉА: Неко мишљење о својој домовини, како ствари да се промене, како треба да буде, како да будемо сви људи, само ти, мислиш ако нађеш ко те омацио, мислиш да ћеш да будеш човек, хоћеш кур мој, треба да имаш неке идеје, теби је испран мозак.

МУЖ: Та домовина то је једна ужегла курветина што се јебе у дупе, јер у рупи држи бомбу да ти разнесе главу кад хоћеш да је омиришеш, брда и долине...

ТРБУЉА: Он ће да спасе ову земљу мора неко да буде вођа, да поведе, да каже, да гледаш у некога да ти буде пример да буде бољи од тебе, такав човек, то је он.

МУЖ: То ти је тупљавина...

ТРБУЉА: Ја кад њега слушам, ја њему верујем...

МУЖ: Верујеш, верујем и ја теби, верујем, ајде дај ми чисту чашу не могу да скочим да узем сам...

Смеје се.

- СИМА: Што сте ви дивни људи...
- ТРБУЉА: Покажи стомачић. Једеш, једеш а ништа ти се не познаје. Чудо природе, то ти је. А радиш није да не радиш. Али једеш много, мора екстра да ти се нађе посао. Нисмо ми дивни људи, ми смо људи и као такви смо прилично видиш гадни али има и горих, само да знаш, ако помислиш да одеш да има и горих него што смо ми.
- МУЖ: Данас би волео да имам телевизор. Да гледам ове што клизају. Не ове њене што га тупе, не, да гледам ове што клизају, то је савршенство, клизање, то је права ствар. И пецање је права ствар. Јеси био у клоњи, е, ја сам унутра гајио црве ко прст дебеле.
- ТРБУЉА: Поправиће Сима телевизор па ћеш да гледаш. А то је била пољска клоња сад имамо праву клоњу, тако је било, пољска клоња, али уредно, својим рукама је направио. Било је од пуног дрвета, лампиони на вратима и поред шоље полица за књиге, ту је било пар књига деликатних. А црви су разграђивали све унутра, није смрдело ништа само је било мало гадно да се гледа, а шта имаш да гледаш на доле, гледаш горе у небо, гледаш, а кад је киша ставим ја цираду са јабучицама насликаним црвеним ко од зле вештице и удри...
- МУЖ: Цепаж цираду.
- Трбуља ђушића коло иџра и муж љавом иџра.*
- МУЖ: Данас би волео да имам сина...
- ТРБУЉА: Може Сима да нам буде син.
- СИМА: Е, не могу.
- ТРБУЉА: Што...
- СИМА: Имам је негде своје родитеље.
- МУЖ: То је зајебано, родитељи су једно гробље и воде те у гробље за ручицу ни не знаш, само те бућну унутра. Где би ја све био да ми није ова кућа ово гробље остало у аманет, где би ја све био. И она исто, кућа, имање. Гробље. Боље да човек изабере своје родитеље лепо ко му се свиђа, овако ко што смо се ми изабрали и да се сви труде једни око других, то је право, то је оно.
- ТРБУЉА: Види га, био боксер једном је легао и није могао да устане.
(Показује му слику)
Био је боксер знаш, какви сад. Да си могао да га видиш тада.

Био ми је први, знаш. И онда ето. Волим га, само да знаш. Ти сад мислиш, ја сам смешна овако и он ти је смешан. Млад... Ето. А да си видео пантера, пантер један са букетом. Један племенит човек. Ето, да знаш какав је човек био...

МУЖ: Попио ми је енергију.

СИМА: Ко?

МУЖ: Један што је писао о мени, узео ми душу.

СИМА: Не иде то баш тако.

МУЖ: Е сад кад би могло да устанем па да те одведем код тог па да видиш али не могу да устанем да те водим па да видиш, и да ти покажем како скачем двоструки прелом у простор, метар, са пола метра, са стране плићаци, камење, бурад, ја скочим у чисто изађем, отресем главу видим небо изнад, кажем добро је док је мени руку и ногу и зуби, е, иде то баш тако.

Не скачи ти ту.

Смеје се, Трбуља ђокушава да се ђреврне ђреко ѓлаве.

ТРБУЉА: Могу ја у својој кући да правим шта хоћу.
Могу ја тебе да мазим.

МУЖ: Види ми руку, а?

СИМА: Велика рука.

МУЖ: Једино ми она остала. Тај говнар је писао о мени нешто за телевизију. Знаш како ме звао, звао ме ЂАВО ИЗ КУ-КУРУЗА био сам мршав и имао сам ове зубе мало веће, ове предње и све сам побеђивао. Сад нисам мршав.

СИМА: Ја морам да идем да спавам. Ђаво се не узима тако олако у уста. Али није то баш тако, чуо ѓаво и то. Не иде то баш тако. Можда је тако добро, можда је тако боље.

МУЖ: Јесте. И не јебем. То је много мање муке у животу, кад не јебеш. Могу да јебем ја теоретски али нећу. Ако не могу да је обухватим нећу ни да је јебем, знаш, шта треба да ме јебе медицинска сестра, она ми је сестра сад, не волим медицинске сестре, не, то ми се не свиђа, ја волим да сам мушкарац.

СИМА: Ја морам да идем да спавам.

ТРБУЉА: Не дам да идеш да спаваш шест година, није он овако био расположен, седео за столом и причао, шест година а ти би да спаваш, седи ту и пи...

- СИМА: Не могу више да пијем, нисам навико...
- МУЖ: Саћу да устанем да ти овако главу, овако, крц...
- СИМА: Нећу да идем.
- МУЖ: Види ми руке.
- ТРБУЉА: Није њему лепо са нама...
- МУЖ: Није ни мени лепо са нама.

Муж ѿоѿије ѿиће и захрче.

Трбуља седа код Симеона у крило и меша.

- ТРБУЉА: Само ми га мало извади, тражи ми душица напаћена, само мало биће ти лепо, само ти лепо извади и ја ћу све да радим само ти извади, тражи ми душа, помагај дете, имај срца помагај само мало... То ти је за рођендан, сад си велики дечко...

ТРИНАЕСТА СЛИКА

Сима и Трбуља леже у сену. Чује се како се дере Муж испред тилевизора.

Трбуља и Симеон воде љубав.

- МУЖ: Немају бре појма да ударе ови манекени, ови балетани, види га нема појма. Он зна нешто, цури му млеко из носа, а не крв. Док се пробуди видеће да га мрак појео. Мрак га појео још нема ни бркове. Мрак га појео и то млеко има да му буде црно док си реко кекс, док си реко звиз, док си реко дупегриз.
Мајку вам јебем.

Муж ѿлаче.

- ТРБУЉА: Реци да сам лепа, жгебе.
- СИМЕОН: Лепа си.
- ТРБУЉА: Реци како сам лепа.
- СИМЕОН: Лепа си ко кућа.
- ТРБУЉА: Како ко кућа?
- СИМЕОН: Имаш оѿак, имаш дим, имаш музику, имаш машину за веш, имаш шпорет на дрва, имаш котао за грејање, имаш бели лук на зиду, имаш љуте папричице, имаш кера испред врата, има зубе тај кер.

- ТРБУЉА: Ма немој.
- СИМЕОН: Ма мој.
- ТРБУЉА: А где је ту цвеће?
- СИМЕОН: Какво цвеће?
- ТРБУЉА: Па цвеће у саксији, у вазни у витрини сушено...
- СИМЕОН: Не волим ја то цвеће. Волим само на ливади.
- ТРБУЉА: Јебем ти ја матер жгебаву.
- СИМЕОН: Немој те речи и то...
- ТРБУЉА: Имаш ли ти матер?
- СИМЕОН: Имам сто посто..
- ТРБУЉА: Ја би могла да ти будем...
- СИМЕОН: Не би могла.
- ТРБУЉА: Колко година имаш ти.
- СИМЕОН: Не знам.
- ТРБУЉА: Шта ти је ово...
- Показује на оџрлицу.*
- СИМЕОН: То је мајка оставила на мени.
- ТРБУЉА: Где ти је она?
- СИМЕОН: Не знам.
- ТРБУЉА: Пу, какав си јебо ти пас матер.
- СИМЕОН: Оставила ме она кад сам био беба...
- ТРБУЉА Пу, курва.
- СИМЕОН: Ти си курва.
- ТРБУЉА: А ти си курвиче курвино...
- СИМЕОН: Ти си гадна.
- ТРБУЉА: А, ти ниси низашта...
- СИМЕОН: Јес, а шта си ми ноћас причала.
- ТРБУЉА: Ноћас за ноћас.
- СИМЕОН: Не мислиш ти тако, ниси се боље јебала не памтиш...
- ТРБУЉА: Ја се јебем увек добро, курвино моје...
- СИМЕОН: Убићу те...
- ТРБУЉА: Убићеш ти, курац ћеш да убијеш...
- СИМЕОН: Мрш...

ТРБУЉА: Мрш ти...

Симеон одлази.

Трбуља ѿлаче.

Сонџ “Уз ѿуѿи низ ѿуѿи”.

ТРБУЉА: Широко поље далек му је пут
 Само што није скино тај капут
 Што није скинуо ципеле
 Што су њему кошуље све беле
 Капут сам му купила
 И ципеле сам му дала
 И кошуље пеглала
 Није реко хвала
 И држала му главу ноћу
 И кад нећу и кад оћу
 И научила га како се воли жена
 И како да буде жена задовољена
 Јер ми реко хвала није
 Широко поље далек му је пут
 Да бог да ногу сломије
 Уз пут и низ пут

МУЖ: Нико нема појма ништа. Све сама пичка и дупелисци и пијачи млека и овце за шишање и телад за клање, све будала до будале, видим ја одавде све, видим на другу страну света, видим како иду по улицама, криви што су живи, сви ће да цркну дупеглавци.

ЧЕТРНАЕСТА СЛИКА

Ауѿобуска сѿианица, кућице иза.

Исѿред кайѿје сѿоји девојчица и жваће жваку.

СИМЕОН: Кога чекаш?

ТАКО: Аутобус.

СИМЕОН: Јел то станица?

ТАКО: Јел имаш ти очи сам...

СИМЕОН: Јел могу ја ту?

ТАКО: Видиш, ваљда сам...

СИМЕОН: Видим...

ТАКО: Гледај ти на другу страну.

- СИМЕОН: Јел ти није хладно.
- ТАКО: Јок, а теби...
- СИМЕОН: Мени, никад није хладно ја сам се родио у води.
- ТАКО: У води.
- СИМЕОН: Стално ми шуми у глави и бућка, бућ, бућ...
- ТАКО: Ни мени није хладно.
- СИМЕОН: Мораш да се чуваш.
- ТАКО: Што.
- СИМЕОН: Да имаш децу.
- ТАКО: Нећу да имам децу, имам три сестре и два брата и једно још дете код маме и тате, узели га да ради сироче...
- СИМЕОН: Јел добро дете?
- ТАКО: Баш ме брига.
- СИМЕОН: Где идеш.
- ТАКО: Нигде.
- СИМЕОН: Што чекаш аутобус?
- ТАКО: Шта те брига?
- СИМЕОН: Чекаш да видиш неко да прође јел тако, неко да прође и онда ти мислиш куда иде и како се зове и како ће да запамти једну девојчицу на станици и зато си се обукла тако, нај-лепша си овде на станици.
- ТАКО: И мислим каква им је кућа и какве завесе и шта ручају и како оно и јел се воле и куда иду и можда су неког убили или пљачкали, можда ме сликају, можда негде одем...
- СИМЕОН: Каква је теби кућа?
- ТАКО: Ево ми је иза мене. И ја сам то сироче. Ето то сам ти рекла.
- СИМЕОН: Ко те тако лепо обукао?
- ТАКО: Брат ми купује ствари.
- СИМЕОН: Није ти то прави брат.
- ТАКО: Јесте он мени брат тако смо нас двоје одлучили.
- СИМЕОН: Јел се зовеш некако?
- ТАКО: Зовем се...
- СИМЕОН: Како.
- ТАКО: Тако.

- СИМЕОН: Е, па Тако идемо у шетњу.
- ТАКО: Нећу.
- СИМЕОН: Хоћеш да те носим па кад прође аутобус да мисле да си краљица...
- ТАКО: Како се ти зовеш?
- СИМЕОН: Ја се зovem Симеон.
- ТАКО: Сељачко име.
- СИМЕОН: Е није него светитељско.
- ТАКО: Велики си ти светац вири ти пичка из носа...
- СИМЕОН: Ајде Тако попни ми се на главу ја ћу да те водим негде.
- ТАКО: Где?
- СИМЕОН: Идемо да седнемо на аутобус па ћемо да видимо.

ЖИВОТ ТАКАВ ЈЕ

ПЕТНАЕСТА СЛИКА

Симеон и момци на ѿмѿи.

- ПРВИ: Ова пумпа је највећа у крају.
- ДРУГИ: Зато ће сада већу плату да нам дају.
- ТРЕЋИ: Јесте, али не може да се сјурне пиво.
- ЧЕТВРТИ: Газди буде много криво.
- СИМЕОН: Ја сам њу оженио и није завршила средњу школу и сад сам ја крив.
- ПРВИ: Крив си што ниси извуко на време.
- СИМЕОН: Она кад сам ја почео са њом није ни ишла у школу, само је жвакала жваку и шетала се горе доле по улици читав дан, читав дан...
- ДРУГИ: А ти стао на жваку па се залепио...
- СИМЕОН: Сад никад доста пара и стално је љута, мала јој је соба, брат њен долази кад оће и њему даје прво да једе, није мени жао али ја ваљда треба прво да једем ако ме воли. Она каже да ја њу не волим више. А и није јој прави брат, она је сироче.

ТРЕЋИ: Како да волиш, остану трудне, крену да серу по читав дан, плачу, па се смеју, хоће да те поједу да ништа не остане од тебе, гледа ти колко поједеш, колко си попио, мери ти на сат, каже , колко треба времена јел треба три сата да дођеш до куће, каже она мени, три сата, реко, подваљку бледи, мрцино што те храним сутра ме нема пет сати, прекосутра десет , после нећу ни да ти дођем.

ПРВИ: Угаси јој се поглед, неће више да ја уживам, неће ни она да ужива, каже ниси ми ово, каже ниси ми оно,..

ТРЕЋИ: Онда видиш нешто овако и кажеш себи...

ПРВИ: Што сам се родио ко усран голуб од уморне мајке...

ДРУГИ: Што сам млађи брат...

ТРЕЋИ: Што нисам неко.

СИМЕОН: Боже, каква жена, ја нисам видео овакву жену...

Удовица са ѓраињом ѓоред ѓумѓе ѓролази и ѓледа се са Симеоном.

Сонѓ “Удови Чина ѓесма”

УДОВИЦА: Идем у моју кућу у мој затвор
Идем у моју кућу у мој гроб
Идем у мој кревет у моје миле ланце
Идем у моју башту у моје трње
Идем у моју шталу у моје блато
Идем да бројим шушке и гризем злато
Идем да ставим груди на јастук
Идем да ставим стомак на јастук
Гледај ме гледај са слике
Чувај ме са оног света
Умрла би слатко

ШЕСНАЕСТА СЛИКА

Симеон и Тако и беба.

ТАКО: Видиш стално спава. Рекли су ми да га штипкам за ногице да се пробуди да га стављам на сису, а мени жао да га будим. Ишла сам код маме и тате пред капију, нису ме пустили, није брат био кући. Само да ти мене волиш. Само да ти мене волиш највише на свету онда ћу ја да будем добра. Бићу добра и нећу да вичем на тебе, ти си најбољи на свету. Ја ћу да те љубим, сад ми се љуби.

СИМЕОН: Мени се не љуби сад.
ТАКО: Када ћемо.
СИМЕОН: У неко боље време.
ТАКО: Ја сам те сад зажелела.
СИМЕОН: Радим.
ТАКО: Чекаћу ја.
СИМЕОН: Знаш ја нисам за једну жену.
ТАКО: Ја ћу да чекам.
СИМЕОН: Ја ћу да дођем.

СЕДАМНАЕСТА СЛИКА

Удовица на обали реке гази боса.

Симеон долази до ње.

УДОВИЦА: Видела сам те.
СИМЕОН: Кад?
УДОВИЦА: Видела сам те више пута...
СИМЕОН: Ја тебе једанпут.
УДОВИЦА: Ја не излазим.
СИМЕОН: Зашто.
УДОВИЦА: Чувају ме браћа од покојног мужа.
СИМЕОН: Не чувају те добро.
УДОВИЦА: Чувају.
СИМЕОН: Имаш очи.
УДОВИЦА: Имам..
СИМЕОН: Кад је умро?
УДОВИЦА: Пре пет година...
СИМЕОН: Пет година ниси била са мушкарцем?
УДОВИЦА: Пет.
СИМЕОН: Јел мислиш о томе?
УДОВИЦА: Мислим.
СИМЕОН: Пет година мислиш?

УДОВИЦА: Мислим од кад сам тебе видела...

СИМЕОН: Ја ћу да умрем због тебе...

УДОВИЦА: Немој да умиреш.

ОСАМНАЕСТА СЛИКА

Голи леже на обали.

УДОВИЦА: Ја сам живела са оцем, мајка се убила. Отац ми био хармоникаш. Певала сам са њим по кафанама. Била сам слатка девојчица, давали су паре, имала сам глас онако мала. Отац ме фино хранио и имала сам лепе хаљине. Нисмо ишли далеко. Имао је отац разне жене, ја сам спавала у својој соби, било је чисто и лепо и једна ме тета пазила. Онда сам расла и дошли су један дан момци из града на моторима да једу у кафану, тамо где сам ја била. Отац је много пазео на мене. Био је један леп као Бог. Имао очи жућкасте, ко тигар и само ме гледао. Возала сам се са њим на мотору. Отац га вређао, убили ми га од батина. Ја сам стајала и гледала. Свашта су ми ружно говорили о њему, да воли дечаке су ми говорили. Видели су га кад је ишао у граду тамо где се дечаци дају. Рекли су да им је давао паре да их гледа, једног што је био са њима, да га гледа. Сликао га, узимали су му паре. Он се ваљао по земљи и плакао. Није више смео у село да дође. Нећу више да ти причам.

СИМЕОН: Зашто нисам ја био ту.

УДОВИЦА: Тад си био мали.

СИМЕОН: Јел си волела тог жућкастог?

УДОВИЦА: Јесам.

СИМЕОН: А он тебе?

УДОВИЦА: Јесте једно две недеље...

СИМЕОН: А овај муж што те мртав чува?

УДОВИЦА: Дођем му то. Ја сам била курва, знаш...

СИМЕОН: Ти си светица.

УДОВИЦА: Хоћеш да ми љубиш ноге?

СИМЕОН: Хоћу...

УДОВИЦА: Ајде...

Симеон јој љуби ноге...

УДОВИЦА: Љуби ми ноге...

СИМЕОН: Опраћу их сузама...

УДОВИЦА: Шта би ти рекла мајка да види како љубиш мени ноге...

СИМЕОН: Не би рекла ништа.

УДОВИЦА: Шта би ти рекла сестра да мени љубиш ноге?..

СИМЕОН: Не би рекла ништа.

УДОВИЦА: Све су ме оне жене мрзеле кад сам морала да одем одавде, сад сам се вратила све сам их купила, тераћу их да ми плате.

СИМЕОН: Нека плате.

УДОВИЦА: Нека ми плате.

УДОВИЦА: Шта би ти рекла мајка кад би знала каква сам ја.

СИМЕОН: Ти си моја љубав.

УДОВИЦА: Упознај ме са мајком.

СИМЕОН: Не знам ја ко ми је мајка.

УДОВИЦА: Сироче моје лепо.

СИМЕОН: Морам да је нађем. Идемо заједно да је нађемо. Оставила ме близу манастира, у реку, знала је да ћу да је нађем, оставила ми овај прстен око врата, видиш прстен није златан, није ни сребрн, има срце мало, скинула се боја.

УДОВИЦА: Прстен је купио на вашару он мени кад смо се возили први пут на мотору и дао ми је своју јакну да огрнем била су ми дугачки рукави, на тој јакни поред реке ме је волео једанпут, двапут, то је било све, док ме отац није видео, док ја оца нисам видела, док нису ови са моторима отишли, сине, нису дуго остали, ја сам ти певала, певала, они су се смејали око ватре и пекли кукурузе, ја сам била гладна и нисам јела рекао ми је да одем да ме не гледа, да одем код оца, ја сам отишла, а оца нисам нашла, а тебе сам ставила у воду.

СИМЕОН: Ти си то сањала...

УДОВИЦА: Нисам. И очи ти жућкасте. Тигар мали, маченце.

СИМЕОН: Где идеш?

УДОВИЦА: Идем да пливам, ти дођи...

СИМЕОН: Ја та гледам овде и чувам...

УДОВИЦА: Немој, зажмури сад.

СИМЕОН: Немој мамице... Не иди далеко...
УДОВИЦА: Ту сам ја кад затвориш очи.
СИМЕОН: Мамице.
УДОВИЦА: Нисам..
СИМЕОН: Ајде да мислимо да ово није било, немој мамице тамо су вирови...

Сон̄ “Вир”.

УДОВИЦА: Волим вирове лепо моје
Волим кад се врти у глави
волим да ухватим ваздух
да држим дуго дуго
вир је моја кућа сине
у виру ме нађи

НЕМА ГА

ДЕВЕТНАЕСТА СЛИКА

Симеон њред кайијом манастѳира...

Сон̄ “Хоћу да ме нема”.

СИМЕОН: Дошао сам да останем
Дошао сам да останем доле испод земље где су кости
Дошао сад да останем ту и да не гледам сунце
Дошао сам да останем ту и да не слушам птице
Дошао сам јер сам нашао своју мајку
Дошао сам јер сам био у мајци својој
Дошао сам јер сам јој био у утроби
Дошао сам јер ми је било лепо са мајком мојом
Дошао сам јер сам јој ја ставио нож у утробу
Дошао сам јер нећу више да постојим
Дошао сам јер хоћу да се молим за њу
Дошао сам јер сам гори од сваког ко хода по земљи
Дошао сам да молим за оца свог
Дошао сам јер сам гори него он
Он није волео мајку моју
Онако као што сам је ја волео
Целу ноћ и један дан
Волео сам мајку своју

Читав живот сам је тражио
 Читав живот ћу да молим за њу
 Нисам јој рекао да има унуче
 И оно нека иде где му је воља

ДВАДЕСЕТА СЛИКА

Тако ѿијана иџра, Брајѿ сѿиоји са сѿѿране.

- БРАТ: Ја ћу сад да је одведем.
- ТАКО: Води, повраћа и смрди.
- БРАТ: Није ти она крива.
- ТАКО: Јесте, појела ми је косу и зубе ми је појела и због ње је он
 отишао и да нисам родила њу он би остао...
- БРАТ: Он је отишао што је лош човек.
- ТАКО: А ти си добар?
- БРАТ: Ја ћу њој да помогнем, а хтео сам и теби да помогнем...
- ТАКО: А јел би ти мене љубио сад мало.
- БРАТ: Ја ћу да је носим сад.
- ТАКО: Иди, ти ниси мушкарац, никакав ниси мушкарац, само гле-
 даш очима тужно и нешто ме молиш, нећу да ме молиш и да
 ме гледаш тако нисам ја више ја, ја волим ову флашу и ову
 хаљину хоћу да идем да играм, немам више млека...
- БРАТ: Да знаш да ће да буде добро она.
- ТАКО: Биће лепа ко њен тата.
- БРАТ: Ајде узми је.
- ТАКО: Нећу.
- БРАТ: Ајде са нама.
- ТАКО: Идем ја да играм.
- БРАТ: Иди играј па се врати код нас се врати.
- ТАКО: Да ложим ватру јел.. Да гледам оне како хрчу. Да гледам ону
 како се моли Богу док овај кити певачице у кафанама. Да
 гледам оне како се удају да хрчу и да се моле и да гасе светло
 и да иду на први мрак у кревет.
- БРАТ: Идемо нас троје негде другде.

ТАКО: Не волим те. Ја сам живела. Колко, толко сам живела са неким што је жив.

Браћо одлази са дејтејом.

Сон̄ “Град”.

ТАКО: Одлазим ја у град
Чујем га чујем град
Како пуца град
Чујем га чујем град
Како цвили град
Чујем га чујем град
Испод га њега гробље
Испод га њега јад
Чујем га чујем град
Горе птице пацовке
Тупа тупа ногама
Чујем их чујем ја
Ногама иду њих сто
Овамо вамо
Ту сам ја
Злати се кров цркве брадате
Није ми страшна смејем се ја
Чујем га чујем град
Дишем га дишем јад
Грли ме грли град
Мрзим га мрзим ја
Сећа ме сећа град
Злати се трака речна
Скаче дете неко
Тамо је рупа скочи
Бијем га бијем град
Ту ће ми бити крај

ЕПИЛОГ

ПОСЛЕ ДЕСЕТ ГОДИНА

Милун и Јован су ситарци. Седе и љуштије јабуке а мало и једу.

МИЛУН: Ја сам волео ту своју ћерку.

ЈОВАН: Што си се данас сетио?

МИЛУН: Што је Оца умро на овај дан, а једино сам њу волео и Оцу.

ЈОВАН: А мене?

МИЛУН: Јок.

Смеју се.

ЈОВАН: А Симу Симеона јеси волео.

МИЛУН: Мрзео сам Симу Симеона, а сад му ништа не осећам, жао ми га, мора да је мртав доле у рупи где се затворио.

ЈОВАН: Мора да су га појели мишеви и мачке.

МИЛУН: Знаш да ми је умрла ћерка онај дан кад се тај вратио вамо. Умрла је онда кад се онај закопо доле у ћелију, умрла од срца. Лажу да је отишла у вир. Удала се богато за неког човека, умро тај човек, пукло јој срце од самоће кажу, била је жена и по, газдарица велика, имала леп живот. Мене било срамота од ње, знао сам ја да ће она да има леп живот. Била је поштена газдарица. Лажу да је пошла у вир због неког младића, због срамоте, лажу јер им је криво, онаква жена, то нико није видео, од овакве будале, онаква жена да се роди. Умрла је јер је волела тог свог мужа.

ЈОВАН: Хоћемо ли?

МИЛУН: Данас.

ЈОВАН: Реко је Оца да га ослободимо заклетве...

МИЛУН: Поједоше га доле.

ЈОВАН: Да се кладимо?

МИЛУН: У шта?

ЈОВАН: У слушање...

МИЛУН: Ти ниси добио опкладу у животу...

ЈОВАН: Сад ћу да добијем.

*Ой̄варају ой̄вор на й̄оду.
Велика свет̄лос̄ӣ из ой̄вора.
Њих двојица й̄адају на колена.
Излази Симеон сав у зла̄ӣу.
Љубе му но̄ге.*

МИЛУН: Хоћеш да ми кажеш што си обасјан?

ЈОВАН: Он зна шта ми не знамо.

МИЛУН: Да служимо је наше.

ЈОВАН: И мене да слушаш.

МИЛУН: Хоћу.

ЈОВАН: А ја сам ти опростио.

МИЛУН: Ако си, ја ћу сад за њим.

ЈОВАН: И ја ћу.

СИМЕОН: Дедице, на пецање ми идемо у вир да ухватимо рибу и да је вратимо у воду, у вир дедице.

Сви иду у воду.

КРАЈ